

Vojno poročilo št. 1059 Živejši bojni nastopi v Tuniziji

18 nasprotnikovih letal sestreljenih

Italijansko uradno vojno poročilo št. 1059 pravi:
V Tuniziji življe bojno nastopanje. Vrinjevalni poskusi nasprotnikovih prednjih oddelkov so zadel na takojšnji odgovor naših čet.
Osni lovi so v letalskih spopadih tega dne zbili 13 letal, oddelki našega letalstva so z ugodnim uspehom napadali skupine oklepnih vozil.
Palermo, Ragusa, Porto Torres (Sassari). La Spezia so bili cilj bombniških nastopov ameriških štrimotornikov. Škoda je ogromna v Palermo, kjer znaša število doslej ugotovljenih žrtv 38 mrtvih in 99 ranjenih. Poleg tega poročajo o enem mrtvem in 8 ranjenih v Ragusi, o 4 mrtvih in 6 ranjenih v Porto Torres. Niso še ugotovljene žrtve, ki jih je pretrpelo prebivalstvo v Spezii.
Kaže, da je obrambno topništvo v Palermo zbil eno nasprotno letalo, štiri druga pa so sestrelili italijansko-nemški lovi, in sicer eno nad Catanijo, eno nad Palermo in dve nad Marsalo.
5 naših letal se ni vrnilo v oporišče.

Živahni boji južno od Novorosijska

Na ostalih odsekih samo krajevni spopadi — Hudi letalski napadi na postojanke ob Črnem morju. — Na tuniškem bojišču je bil miren dan
Letalski napad na Alžir

Hitlerjev glavni stan, 20. aprila. s. Nemško vrhovno poveljstvo je včeraj objavilo tole uradno vojno poročilo:
Južno od Novorosijska je trajalo živahno bojno delovanje dalje.
Letalstvo je izvedlo hude napade na sovjetske postojanke in oporišča za dovoz na obalnem področju Črnega morja.
V nekaterih odsekih ostalega vzhodnega bojišča so bili zavrnjeni krajevni napadi Sovjetov.
Na tuniškem bojišču je dan v splošnem potekel mirno. Bojna letala nemškega letalstva so ponovno bombardirala pristaniško področje v Alžiru.
V pomorski bitki v jutranjih urah 18. aprila so nemške zaščitne oborožene sile potopile pred

nizozemsko obalo angleški topniški hitri čoln in hudo poškodovale še tri nadaljnje. Ena nemška enota se je potopila.

Italijansko zanimanje za ureditev položaja malih evropskih narodov

Stockholm 20. aprila. s. Rimski dopisnik švedskega lista »Dagens Nyheter« v nekem poročilu, ki je bilo objavljeno včeraj, podčrtava razne pripombe italijanskega tiska glede sestanka med Mussolinijem in Hitlerjem. Zlasti poudarja pozor-

nost, ki jo je italijanski politični svet pred nedavnim posvetil tudi položaju malih evropskih držav, vprašanju, ki ga — pripominja švedski časnik — Italija ni nikdar izgubila izpred oči. Stavke iz uradnega poročila, objavljenega po obisku nemškega zunanjega ministra von Ribbentropa v Rimu, ki govori o sodelovanju vseh evropskih narodov v združeno medsebojno zaupanje, smatrajo za enega najbolj zanimivih in časa primernih, ker se nanaša na usodo vseh narodov, tudi najmanjših in nevtralnih.
Omenjeni švedski časnik končuje svoja izvajanja s tem, da hvali zanimanje, ki ga Italija posveča temu nadvse važnemu evropskemu vprašanju ter jasnost, s katero je italijanska politika že označila in v mejah možnosti še označuje svoje mirovne cilje.

Göbbelsov govor za Hitlerjev rojstni dan

»Verujemo v zmago nemškega orožja, ker verujemo v Hitlerja«

Berlin, 20. aprila. s. Snoči so za Hitlerjev rojstni dan imeli v berlinski Filharmoniji veliko slovesnost, pri kateri so bili mnogi odličniki nacionalno socialistične stranke, zastopniki vlade in oboroženih sil ter odposlanci delavcev iz vojnih tovarn in velika ljudska množica. Pri slovesnostih je imel minister za propagando dr. Goebbels govor, v katerem je orisal zvezo med Hitlerjevo osebo in med dogodki poslednjih let ter poudaril, da je sedanja vojna v nasprotju s vsemi prejšnjimi narodnega in plemenskega značaja in da se oba tabora ravno zaradi tega bojujeta s tolikšno zagrozenostjo. Narodi, ki so zapleteni v tej borbi — je dejal

dr. Goebbels — prav dobro vedo, da tokrat ne gre za bolj ali manj važno popravo meja, marveč da je na tehnični njihov narodni obstoj. Ne da bi se jim bilo treba opredeljevati njihovi moči in ugledu, so imeli sovražniki Nemčije tisočkrat priložnosti, da bi ustregli pravičnim nemškim narodnim zahtevam, toda raje so izbrali vojno, ker bi sicer »Nemčija postala premočna«, kakor je leta 1936 dejal sedanji angleški ministrski predsednik. Goebbels je nato dejal, da je Anglija raje vrkla na tehnično svoj lasten narodni obstoj, toda namesto da bi dosegla svoje vojne cilje, se je morala stopnjema odpovedati svojim narodnim dobrinam. Opozoril je na vse prazne poskuse Hitlerjeve, da bi se ognil žaloigre, ki je grozila narodom, naposled pa še njegova neuspešna prizadevanja, da bi se vojna kolikor moč skrajšala. Vojni hujskači se niso menili za trpljenje, ki je bilo njuna posledica vojne. Prevalovali jih je globoko sovraštvo do nacionalno socialističnega gibanja, do nemškega naroda in do Hitlerja samega. Vendar — je nadaljeval govornik — se je sovraštvo do Nemčije obrnilo proti tistim možem, ki so ga razpihlovali, nemški narod pa vidi v svojem voditelju človeka, v katerem se zrcalijo njegove težnje in njegove zmagovite odločitve. V zadnjih dveh

Mednarodni Rdeči križ preiskuje zadevo o moriji poljskih častnikov pri Smolensku

Bern, 20. aprila. s. Mednarodni odbor Rdečega križa je pod predsedstvom prof. Maxa Huberta dobil od poljske vlade v Londonu in od nemškega Rdečega križa prošnjo za vabilom, ki se nanaša na odkritje trupel poljskih častnikov pri Smolensku. Mednarodni odbor Rdečega križa je to vprašanje takoj zašel pretrpetati.
Varšava, 20. aprila. s. Poljski komisiji, ki se je z letalom podala na kraj morije poljskih častnikov, so nemške oblasti dale vso podporo. Prav tako bodo nemške oblasti dovolile časten pokop vojakom, ki so jih boljševiki pobili brez ozira na najosnovnejše mednarodne zakone, ki varujejo vojne ujetnike. Pri pregledovanju trupel, ki so bila nametana v jame v dolžini trideset metrov in globini treh metrov, so opazili, da nosijo vse žrtve znamenja strelcev v tilnik, pač v skladu z znanim sovjetskim načinom. Iz pripovedovanja prebivalcev tega kraja so izvedeli, da nesrečne žrtve niso nič vedele za morilske nakane boljševikov in so mislile, da jih pač vodijo v kako drugo koncentracijsko taborišče. Boljševiki so z nasaditvijo mladih dreves hoteli zakrinkati širno zemljišče, pod katerim so skupni grobovi, da bi tako zabrisali sledove o moriji, ki so jo zagrešili nad tisoči žrtv. Bilo je res pravo naključje, da so nekateri kmetje, ko so morali preorati zemljo, zasledili žalostne ostanke poljskih častnikov. List »Novi Kurier Warszawski« se v včerajšnjem uvodniku vprašuje, kaj bodo mislili o tej množični moriji, kakršne zgodovina še ni zabeležila, tisti narodi, ki sklepajo prijateljske in zavezniške pogodbe z Moskvo, kaj bodo mislili o tem angli-

kanski škofje in razni človekoljubni »klubi« v Londonu. Varšavski list se sprašuje končno, ali bo general Sikorski, ki je zamenj spraveval v Moskvi o usodi poldrugeta milijona odvedenih Poljakov, po tem odkritju še vztrajal pri politiki, ki podpira obstanek boljševizma v Evropi.

Kdo je odgovoren za strahote sedanjih letalskih napadov v Evropi?

Berlin, 20. aprila. s. V enem svojih poročil polemizira nemški poročevalski urad s švicarskim časopisom »Basler Nachrichten«, ki bi po obvestilih iz Londona rad ustvaril splošno prepričanje, da Velika Britanija ni odgovorna za strahote sedanje letalske vojne. S kopico lažnivih trditve bi rad prikazal Veliko Britanijo kot jagnje, Nemcem pa naprtil krivdo, da so prvi začeli z letalskimi napadi.

V zvezi s tem uradna nemška agencija kliče v spomin, da so bili leta 1940 vprav Angleži in ne Nemci tisti, ki so metali bombe na nemške vase, ali točneje povedano, na otok Sylt. DNB potem našteva vso primere, v katerih so britanski bombniki kršili določbe mednarodnega prava in tolkli nezavarovana mesta v Nemčiji in na zasedenem ozemlju. Poleg tega podčrtava, da je nemško letalstvo začelo uprizarjati povračilne napade

na Veliko Britanijo po večkratnih Hitlerjevih opominih, in sicer šele 19. januarja 1940, nikdar pa ne na nevojne cilje, kakor je to počenjalo in še počenja angleško in ameriško letalstvo, ki je šlo tako daleč, da se s takšnimi »junaštvic« celo baha.

Govor bolgarskega notranjega ministra o pobljanju boljševiške nevarnosti

Sofija, 20. aprila. s. Bolgarski notranji minister Gabrovski je prisostvoval zapirski gojencev policijske šole in jim je pri tej priliki tudi govoril. Poudaril je med drugim, da po skoraj štirih letih vojne Anglosaksonci še vedno niso prene-

in vedno bolj neusmiljena, kolikor višjim slojem bi ti ljudje pripadali.
11. Pomoči za bojovnike in njihove rodbine ne smemo razumeti kot navadno dejanje človeške vzajemnosti ali kot prehodno znamenje o hvaležnosti, temveč kot trajno narodno obveznost, da bo domovina po zmagi lahko računala na mogočne sile tistih, ki so ji služile pred sovražnikom.
12. Fašist — vzgled človečnosti, uravnovešnosti, občutljivosti — more težiti za eno samo prednostjo: biti prvi in nepremagljiv v veri, pokorščini in boju za domovino.

Knez Piemontski na obisku v Spezii

La Spezia, 20. aprila. s. Včeraj pozno popoldne je obiskal knez Piemontski prizadete dele mesta, nato pa je odšel v bolnišnico, kjer se je prijazno razgovarjal z ranjenci zadnjih dveh letalskih napadov. Pot visokega gosta po mestnih ulicah je dala povoda za izraze gorečega domoljuba in ganljive vdanosti savojski vladarski hiši.

Gibanje italijanskega prebivalstva v marcu

Rim, 20. aprila. s. Službeni list št. 92 z dne 21. aprila XXI. prinaša naslednje podatke o ljudskem gibanju v kraljevini. Meseca marea letos je bilo v kraljevini Italiji 22.687 porok, v istem mesecu pa se je rodilo 85.000 živih otrok, ljudi pa je umrlo 56.249. V marcu se je torej rodilo 28.851 živih otrok več, kakor pa je ljudi umrlo. V domovino se je v tem mesecu vrnilo 301 ljudi več, kakor pa jih je odšlo na tuje. 31. marca 1943 je imela kraljevina Italija (ozemlje, ki si ga je Italija priključila v sedanji vojni) 45.730.000 prebivalcev.

Sovjetske grožnje proti bodočnosti poljskega naroda

Stockholm 20. aprila. s. Glasilo ruske komunistične stranke »Pravda« je včeraj napadlo predsednika poljske begunske vlade generala Sikorskega, ki je obtožil Sovjete, da so pomorili poljske častnike. Boljševiški list obtožuje Sikorskega, da igra nemško igro, ko tako odločno nastopa proti Sovjetski Rusiji, katero dolži dejani, ki so nezdravljiva s pravici narodov in mednarodni pravili. Članek je poln psovka na račun Poljske, katero dolži imperializma, in se končuje z odkritim grožnjami proti bodočnosti poljskega naroda.

Vesti 20. aprila

Med Turčijo in Nemčijo je bila podpisana nova trgovinska pogodba. Obseg izmenjave blaga je določen na 80 milijonov turških funtov.
Ameriška letala so ponovno kršila mednarodna določila, ker so napadla japonsko bolniško ladjo »Fuomaru«. Ta je plula sama in imela dobro vidna znamenja Rdečega križa, pravi poročilo iz Tokia.
Novi japonski poslanik v Rimu, Hidaka, je prišel iz Carigrada v Solijo, kjer se bo razgovarjal z nekaterimi bolgarskimi političnimi osebnostmi, nato pa se bo podal v Rim.
V Bratislavi je bila podpisana trgovinska pogodba med Italijo in Slovaško za leto 1943-44. Veljala bo do 1. aprila 1944.

mesecih strašne zime se je Hitler odločil popraviti zgodovinsko zmoto leta 1918 in je s tem za služil nagrado velike zmage.

Nemški narod, zbran okrog svojega vodje, mu ob 54. rojstnem dnevu izreka vso vdanost in zvestobo, ki je najsihlnejše moralno orožje v vojni. Mi verujemo v veliko zmago nemškega orožja — je zaključil minister —, ker verujemo v Hitlerja. Narod, ki ima velikega voditelja, bo dosegel velike cilje.

Po Goebbelsovem govoru so vneto izpričali svojo vero narodni socialisti, ki so šli za voditeljem že od prve ure. Tej navdušeni slovesnosti se je pridružila velika množica, ki se je nagnetla v stari koncertni dvorani nemške prestolnice. Ob zaključku slovesnosti so zaigrali Beethovno deveto simfonijo.

hali z nasilniškimi napadi na civilno prebivalstvo, da razširjajo podtalno propagando, ki bi z njo radi sprožili nered, notranje nemire ter sabotažna dejanja v deželah, ki veljajo za njihove nasprotnike. Pri tem izzivalnem in rovarskem delu so se Anglosaksonci združili z boljševiki. Takšna taktika, ki se je v drugih deželah že izjavila, tudi v Bolgariji ne bo uspeša, zakaj bolgarski narod ve, da je njegova stvar neločljivo povezana s stvarjo držav trojne zveze.

Minister Gabrovski je potem velel mladim policistom, naj zastavijo vse svoje sile v boju proti komunistom in tujim agentom. Boljševizem — je poudaril minister Gabrovski — je za Bolgarijo sovražnik št. 1. Zato ga bosta bolgarski narod in vlada pobili z vsemi svojimi silami.

Posebna italijanska strokovna komisija v Albaniji je našla novo veliko ležišče nafte pri Krufi. Ležišče obsega 8.000 hektarjev.
V Srbiji je bila izdana uredba, po kateri se odpravljajo vse izvozne pristojbine pri izvozu blaga v Nemčijo in Češko.

Sestanek šolske organizacije

Dne 17. t. m. je bil v avli fizičnega inštituta ljubljanske univerze prvi sestanek v tem letu, na katerem so se zbrali odsekovi zaupniki in voditelji šolske organizacije za ljubljansko pokrajino. Sestanku je predsedoval vseučiliški profesor Richard Zupančič, predsednik organizacije. Njemu ob strani je stal izvedenec profesor Evgen Duprè Thesider iz istega vseučilišča. Poročilo je podal glavni tajnik ravnatelj Leopold Pajk.

Sestanek je imel namen, da poda poročilo o vsem dosedanjem organizacijskem delovanju ter da navodila voditeljem za nadaljnje delovanje. Predsednik je poleg tega poročal tudi o ukrepih, ki so jih izdale oblasti ali pa on sam, da se zagotovi vedno boljše delovanje organizacije. Ekscelencija Visoki komisar je poleg izvedence pri predstavitvi ter njegovega namestnika dr. Decia Giacona imenoval pri vsakem odsekovnem zaupniku izvedenca, in sicer dr. Vita Papaluca, Galilea Gentile, Maria Manzinija ter Huga Cavallottija. Predsednik je sporočil, da bodo oblasti dobrohotno

proučile vprašanja, ki jih bo predsedništvo organizacije predložilo. Ta vprašanja se nanašajo na najbolj nujne in upravičene potrebe članov. Nato je sporočil, da ima namen čim hitreje oskrbeti za ustanovitev pisarn po različnih odsekih, zlasti tistih, ki so najbolj številni, da bodo v njih mogli imeti člani na razpolago knjige in revije. Pri tem predsednik tolmači le posebno željo Visokega komisarja. V isto poglavje spada tudi predvideno organiziranje tečajev za tehnično pripravo predavateljev in knjižničarjev.

Nato je povzel besedo izvedenec profesor Evgen Duprè Thesider. Sporočil je udeležencem pozdrav Eksc. Visokega komisarja ter zagotovil, da bo storil vse in pomagal predsedniku pri njegovi nalogi, kakor tudi, da bo podpiral člane v njihovih potrebah, da le pokažejo duha lojalnosti in sodelovanja. Končno je glavni tajnik poročal o notranjem delovanju organizacije, ki sedaj v vsej pokrajini šteje 1661 članov. Nato so voditelji skupin predložili predsedništvu nekatera vprašanja, ki se tičejo posameznih odsekov.

Kultura privandranega srpa in kladiva na slovenskih tleh

Oj ti šmaren ablak
boudi nam kratak!
J'zus mlad
je pad križ'm stal.
sv. Evangel'm bral.
Oj Marija iz šmarne garje
varj ti nam žitnu paljel

Tako je molila neka stara žena, ko je zagledala velik in nič kaj prijazen oblak, ki ni nič dobrega obetal. Po tej molitvi se je oblak stari ženi: »Joj mat', kako znate vi lepo počasi umakniti. Ni čuda, da so ljudje rekli mualt'!« Pa je odgovorila: »Kaku ti nual! Jej, pomagaj! Buh! Kaku je tu fajnt!«

Ali ni komunistična nasilnost tudi tak silno nevaren oblak, ki bi ga morala vsaka žena, da, vsak človek iz dna duše zarotiti, naj se umakne in naj gre, ker nima pri nas nič opravka!

Komunistična nasilnost se najprej in v prvi vrsti

obrača proti veri

Evo najnovejših dokazov! Ne spominjamo se, da bi kdo dovolj točno opisal nasilno usmrtenje g. Antona Hočevarja. Bilo je tistega usodnega večera, ko je rajni g. Tonček bil v družbi več fantov pri domači kapljici, kakor pravimo. Kar ti pridejo komunisti in se pridružijo domačim fantom ter začno govoriti. Kmalu pa pristopi nek fant k Tončku in ga opozori, da komunisti kradejo po domači hiši in da ima njih komandant njegovo aktovko. Zato stopi Tonček k komandantu in mu čisto prijateljsko reče: »Daj mi aktovko nazaj, ker jo potrebujem!« — Nato pa oni odvrne: »Jaz jo tudi!« — Toda tudi na drugo prošnjo mu je ni hotel izročiti. Nato pa reče Tonček: »Ce mi je res ne izročiš, mi daj vsaj tisto knjigo, ki je notri!« Namesto da bi gospod svojo knjigo sam ven potegnil iz aktovke, jo je pa komunistični komandant, ki je takoj zapazil, da je brevir, t. j. duhovnik molitvenik. G. Tonček je bil opravljen civilno. Nato pa reče komandant: »Torej duhoven si ti! Jaz sem pa mislil, da si civilist! Kdo pa ti je dovolil, da smeš tako hoditi okrog? Imaš od škofa dovoljenje za to?« In vendar je škof sam dovolil duhovščini, da sme po potrebi nastopiti v civilnem kroju. »Z nami boš šel!« je bil kruti ukaz. In šel je, z njim pa še nek fant, ki so ga zvezali z bodečo žico. Hodili so precej časa, dokler niso prišli do neke bukke, ki je imela simbolično znamenje komunizma: srp s kladivom. To je tista komunistična bukev, pri kateri so ubijali svoje nedolžne žrtve, kakor to trdi ljudska govorica! Tukaj so komunisti pustili g. Hočevarja, fanta pa so gnali še precej daleč naprej, kjer so ga zastražili. Tu

kaj je potem slišal strel, ki je prav gotovo veljal g. Tončku. Kaj se je potem z njim zgodilo, fant ni mogel dognati. Posrečilo pa se mu je ponoči, da je ušel tem zverjam, ki so na vso srečo zaspale, in srečno prišel v Grosuplje, kjer je potem ves položaj pojasnil, kako se je zgodilo z g. Hočevarjem. Tukaj imamo prav videen dokaz, da je bil g. Tonček samo zato mučen in ubit, ker je bil duhovnik, ker je imel od komunistov prepovedan molitvenik: brevir! Zato pa je g. Hočevar pravi mučenec za našo vero, ki so jo naši pradedje rešili iz zobe turških napadov prav do današnjih dni.

Ko so komunisti

zažgali šolo in župnišče v št. Juriju pri Grosupljem

so se izražali, da oni nimajo nič proti veri. Naj navedemo še druga dejstva, da se bo razgalila vsa njihova podlost. Kmalu potem so ljudje z grozo videli, kako hodijo čudne postave ponoči vse v belo zavite. Od kod tiste pelerine, od kod tiste pošastne prikazni ponoči v belih haljah? So dobili in kupili to blago po trgovinah, ali niso dobesedno izropali šentjurško cerkveno sobo in odnesli vse prte in cerkveno perilo, ki so ga potem sami kar nosili ali pa prekrojili v ta namen za pelerine oz. za halje. Dokaz je mašna alba, bela platnena mašna obleka, ki so jo odnesli iz št. Jurja prav v Pughled, kjer so fantje dobili v taborišču, vso zapacano in umazano, da se je človeku kar studilo. Taborišče je bilo živa podoba komunizma: okrog in okrog sama čreva, parklji in drobovina ter živalske odrezane glave, da se je fantom kar gnusilo! Kako to, da so pozneje v hosti dobili celo rutice za mašni kelih? In pridite, pa pogledajte si župno cerkev na Golem, ki tudi nima nobenega cerkvenega perila in tudi ne mašne obleke, ki je kar nekam izginila. V kakšne namene? Ali ne v take in slične?

Naj nam bo dovoljeno tudi še to vprašanje na komuniste: kam ste dali vse cerkvene sveče št. jurske župne cerkve. Ali ste jih mar porabili za mrliča, ali jih niste imeli pri raznih ropanjih in tistih svojih »slovenskih« obiskih po slovenskih, pa vernih hišah, da ste si boljše vse ogledali in lažje kradli po vaši mili volji? Pa čenčate, mi se cerkve niti ne dotaknemo! Seveda, lažnivci, ki ste!

In pojdemo še dalje! Kako lepe so naše kapelice po deželi, ki so pravcati kras naših vasi in sploh našega podeželja. V kaj obračajo komunisti te kapelice? V neki kapelici so našli fantje vse polno komatov, menda 18 po številu, ki so jih naropali in potem »sveto« skrili kot

pravi rokomavharji. Kdo bi si mislil, da so take stvari v kapelici!

Pravite torej, vi komunisti, da niste proti veri! Ali menite, da je slovensko ljudstvo slepo in gluho? Vzemite mu duhovna, zaigajte cerkve in župnišča, oropajte in skrunite mu svete obleke, oneččajte kapelice in least no least še mrliča, pa mora vsak že vedeti, kako se piše in kam pes tako moli. Noben drug kot vi ste prvi in največji zaničevalci vere, ki o nji trdite, da jo pustite pri miru! Gorje takemu miru, ki diši po viharju!

Pravijo, da so ženske vpile, ko je padel France Štibernik, ne polbijajte slovenskih fantov! Prav! Toda ali so pa tiste hiše, ki ste jih oropali in oskubili, morda hiše tujih narodov? V št. Jurju ste oropali Uranetovo, Zarinovo, Virsko in Mežnarjevo hišo, pristene slovenske hiše, in sicer prav do golih sten! Ravno tako ste izropali slovenske hiše na Vojdem in na Smerjenih, ki so bile dovolj in bolj slovenske, kakor pa je internacionalni komunist — slovenski!

Koliko nove revščine

pa nastaja zaradi tega, ker kradejo vso obleko, vso živino itd., kdo bi mogel to dovolj preudariti in premisliti. Koliko velja naprava nove obleke, za katero si mora naš slovenski kmet od ust odtrgavati in kaj delajo komunisti s temi oblekami? Tam na Pughledu, v onem omenjenem taborišču, je bilo toliko obleke razmetane po raznih voglih in kotih in v takem stanju, da se je fantom gabilo tiste cunje sploh v roke vzeti. — Ko so prišli naši fantje v Zelmalje, so tam dobili kmetski voz s konjem, ki je bil ukraden ravno kar v Pijavi gorici. Tam so dobili tudi vse polno ugrabljenе živine, ki so si jo pripeljali bog si ga vedi od kod!

Pridejo fantje v neko hišo, pa začno preiskovati. Pa dobe za celo kmetsko skrinjo samih makaronov, ki so jih »prihranili« domači v svojem gospodinjstvu, čeprav nimajo nobenih živilskih kart!

Ali je potem kaj čudnega, če potem naši fantje stikajo po vaseh in po hostah za komunisti in jih preganjajo kakor pravcati tolovaje.

Komunisti so zasedli vas Smerjene, Vojde in pa Rogatec, kjer so vdrl v cerkev ter jo zasedli in jo uporabili kot za utrdbo. Postavili so v stolp tudi svoje strojnice! Toda kmalu je bilo konec njihove slave, pa tudi terorja! Kmalu je vojaštvo z legionarji napravilo red in mir, kakor se spodobi. Očistili so pri tem vse ozemlje tja do Mokerec in še naprej. Na Mokercu so požgali nad osemdeset barak, ki so jih rabili komunisti za svoje prebivanje in v svoje zavetje. Tu so dobili preko 150 glav živine! Več dni je bilo treba, da je ogenj napravil tem lesenim republikam enkrat za vselej njih konec!

Pa tudi s požari so začeli rušiti naše kraje. Tako je spet začelo goriti v št. Jurju dne 11. t. m. zvečer. Zažgali so pri Suštarjevih skedenj, od koder se je ogenj hitro razširil na Kovačev kozolec in na Johanov skedenj. Tako smo imeli v kratkem razdobju enega komunističnega leta kar šest pogorelih poslopj v št. Jurju. Tudi velik narodni napredek, ali ne?

Naj povemo še to zanimivost! V št. Jurju nimajo otroci niti pravega šolskega poslopja, ker so komunisti šolo zažgali. Zdaj imajo svoj šolski pouk v Gasilskem domu, ki je brez peči in brez pravih sredstev.

Niti Vandali

ki so bili pravi bratci pesjanov, niso tako ravnali, kakor ravna zdaj novodobni komunisti z »osvojevanjem« slovenskega naroda. Tudi za to spet nekaj dokazov. Dne 22. avgusta lanskega leta sta šla Anton Križman, Grosuplje št. 14, in Anton Cimperman iz Jerove vasi št. 2, proti Dulam, da bi nakupila živila. Toda spotoma ju je opazila neka partizanka, ki ju je šla takoj ovaditi dvema komunistoma z besedami: »Takoju ju morata prijeti in odvesti, da bosta likvidirana, sicer vaju zatožim v šolski logar!« In res sta ju prijel in odvedla. Anton Križman je bil obstreljen, nato so ga vsega stolkli po čeljustih in vrgli kot prvega v grob. Medtem je prišel nek sedemdesetletni starček na pozorišče. Tudi njega so prišli in prisilili, da se je sam obesil. Vrv se sedaj visi na onem kraju. Nato pride Anton Cimperman na vrsto. Njega so zabodli, napol živega so nato vrgli v grob in nanj nasuli za dober komolec prsti. Toda mož je bil še živ in dobro se je videlo, kako je privzdigoval prst, ko se je odduškoval in si hotel pomagati! Slišali pa so tudi njegove zadnje besede: »Povejte moji ženi, naj moje otroke dobro vzgaja! Saj tega je pa res najprej in najbolj potrebna, namreč, da se mora temeljito preusmeriti vsa vzgoja slovenskega naroda, ki mora temeljito pomesti s tako surovostjo, kakor jo ravno v tem letu doživljamo! Nedavno pa so našli njun grob. Oba mučenca sta bila identificirana in prenešana domov. Pokopana sta bila ob spremstvu vaše straže in obilnega občinstva na grosupljskem pokopališču.

Nedaleč od tam so dobili tudi grob neke nepoznane deklice. Očividce partizan pripoveduje zanimive in pretresljive zadnje dogodke te uboge deklice. Vleči se je morala v izkopan

grob. Zapovedali so ji: »V grob se vlezi in mirna bodi! Če boš vse po pravici povedala, kar te bomo vprašali, boš šla lahko domov, sicer pa se itak veš, kaj te čaka! No in deklica se je res vlegla in si je glavo podprla z desnico. Toda njen položaj...? Zato je zamrmrala, pa je že počil strel... Nato so jo zagrebeli. Dobili so jo, kako si z desnico podpira svojo nedolžno glavo, ki pa kaže znake silnega strahu in mrliške bojazni! Ubogo dekle! Kaj naj rečemo k temu, kakor to, da vse naše besede, ki jih imajo slovarji, ne zmorejo dovolj oziroga na satansko ponorelo in obsedeno surovost teh slovenskih pošasti.

»Prekrito tako življenje!«

In tega se tudi sami dobro zavedajo. Ali niso nam zadnji teden isti faloti tam v Ločniku blizu Turjaka, ko so videli, da so preganjani, da nimajo miru pred rokami pravice, ki jih išče zaradi kaznovanja za vse take in slične umore, požige, rope in nasilnosti ter surovosti, kleli in preklinjali z besedami: »O ti prekrito hudičovo naše življenje, kakršnega imamo podnevi in ponoči! Prav ste po povedali! Sami dobro veste, da vse vaše življenje ni vredno ene fajfe tobaka«, in drugega ne zaslužite kakor strel in svinec. Da, da, prekrito bodi tako življenje!

In kot za zaključek naj navedemo še to najnovejšo metodo in način, kako ustrahujejo ubogo ljudstvo. Tam v tistem Ločniku blizu Turjaka ljudstvu niso pustili nikamor ne ven ne noter, prav nikamor. Pa to ni edini primer, ker je pisec teh vrstic že prej od verodostojnih prič zvedel, kako se v tem oziru ravna.

Včasih so kmetje z zadovoljstvom gledali na svoje lepo zrastle bukke tam po naših širnih bukovih gozdovih, toda le ena sama s simbolom srpa in kladiva zarisana bukev dovolj govori, kaj nam bodo dali taki lopovi, ako se jim posreči priti do oblasti: tolpa faliranih študentov, skrahiranih obrtniških pomočnikov in kmetskih delomrznežev vendar ne bo mogla slovenskega ljudstva dvigniti do take kulture, ki jo je v teku stoletij prav gotovo zaslužila! Za to je treba moč, za to je treba rok, pa tudi glav, ki kaj vedo in znajo, toda te hijene znajo le ropati, uničevati, razkrajati in z umori pisati novo obdobje slovenske zgodovine!

Imenovanje upravnih organov Zavoda za likvidacijo imovin upornikov

Visoki komisar za Ljubljansko pokrajino odloča:

Izredni komisar Zavoda za upravljanje, likvidacijo in dodeljevanje imovine, zaplenjene upornikom v Ljubljanski pokrajini, imenovan z odločbo z dne 6. novembra 1942-XXI št. 100, neha posloovati.

Za člane upravnega sveta Zavoda za upravljanje, likvidacijo in dodeljevanje imovine, zaplenjene upornikom v Ljubljanski pokrajini, se imenujejo:

1. fašist odvetnik Alojzij Pilo, predsednik, 2. kapitan odvetnik Kamilo Zambruno, predlagan po Eksc. Poveljniku XI. armadnega zbora, 3. fašist Enco Selloani, predlagan po Zveznem tajniku PNF, 4. fašist odvetnik Karel Chersi, predlagan po inspektorju za pravosodje pri Visokem komisaratu, 5. fašist inž. Viktor Masera, predlagan po Pokrajinskem korporacijskem svetu.

Za člane nadzorstvenega odbora omenjenega zavoda se imenujejo: 1. fašist Franc Bullo, načelnik računovodstva Visokega komisarata, predsednik, 2. fašist Ivan Batista Gastaldi, predlagan po Zveznem tajniku PNF, 3. fašist rag. Hubert Tosoni, predlagan po Pokrajinskem korporacijskem svetu.

S štajerskega

Likvidacija posmrtninskih društev. »Marburger Zeitung« prinosa objavo, s katero se razpuščajo posmrtninska društva. Premoženo društvo je po odredbi treba razdeliti med člane. Razpust velja za naslednjih 17 društev: Pogrebno društvo Studentov pri Mariboru; Podporno društvo v Framu; Podporno društvo »Kovinar« v Hrastniku; Društvo rudniških nameščencev: krajevna skupina Hrastnik; Delavsko podporno društvo v Hrastniku; Izobraževalno društvo v Krčevini; pogrebni odsek, Pogrebno društvo v Krčevini št. 3; Izobraževalno in pogrebno društvo v Lažeršpergu; Pogrebno društvo župnije Limbuš; Trgovska samopomoč, reg. pomožna blagajna, Maribor; Samopomoč v moški kaznilnici; Profesorska samopomoč v Mariboru; Posmrtni sklad krščanske ženske zveze v Mariboru; Društvo nižjih nastavljenecv denarnih zavodov in velepodjetij s sedežem v Mariboru. Samopomoč državnih nameščencev in upokojencev, reg. pomožna blagajna v Mariboru; Uduženje stražarskega osebja kazenskih zavoda u kraljevini Jugoslaviji, Maribor; Uduženje stražarskega osebja kazenskih zavoda u kraljevini Jugoslaviji, sekcija Maribor.

ACQUISTATE DISCHI
KUPUITE PLOŠČE

CETRA

IL PIÙ COMPLETO REPERTORIO
LE PIÙ PERFETTE INCISIONI
I PIÙ SICURI SUCCESSI

NAJPOPOLNEJŠI SPORED
NAJPOPOLNEJŠI POSNETKI NA PLOŠČAH
NAJBOLJ ZAGOTOVLJENI USPEHI

PRODUTTRICE S. A. CETRA, VIALE POGGIO IMPERIALE 54, FIRENZE

S. S. VAN DINE:

»Krasen dečko je tale Scarlett«, je pripomnil Vance. (Bil sem pri Vanceju vse dopoldne in sem urejal ter zapisoval vse njegove opombe.) »Se ga kaj spominjaš, Van, kaj?«

Dvakrat sem se bil srečal s Scarlettom, moram pa priznati, da nanj že več ko mesec dni nisem mislil. Vendar pa sem si zdaj kaj naglo poklical v spomin, kakšen je ta človek, oziroma sem se brž spomnil vtisa, ki ga je bil hame naredil, ko sva se zadnjikrat videla. Vedel sem, da je bil na vseučilišču Vancejev sošolec in da se je pozneje Vance srečal z njim v Egiptu, ko se je tam pred dvema letoma mudil.

Scarlett je študiral egiptologijo in arheologijo in se je na oxfordskem vseučilišču še prav posebej posvetil tej znanosti. Zadnje čase se je vrgel na kemijo in fotografiranje, da bi se tako lahko udeležil kot več strokovnjak kakšne znanstvene odprave. Bil je premožen, silno rad se je ukvarjal z arheološkimi raziskovanji in je egiptologija postala že kar nekaka njegova strast.

Ko je Vance odpotoval v Aleksandrijo, je bil Scarlett zaposlen v laboratoriju kairskega muzeja. Tu sta se našla in obnovila svoje staro poznanstvo. Pred kratkim je Scarlett prišel v Ameriko kot član znanstvene odprave, ki jo je vodil slovit egiptolog dr. Mindrum W. Bliss. Ta je imel svoj zasebni muzej, v katerem je bilo mnogo starodavnih egiptičanskih predmetov, v neki stari hiši ob Cesti 20a, nasproti Gramery parka. Po svojem prihodu je večkrat obiskal Vanceja in jaz sem se seznanil z njim vprav pri svojem prijatelju. Vendar pa ni nikdar prišel nepovabljen, in ni mi šlo v glavo, kako da se je zdaj tako nepričakovano pojavil, zlasti še, ker sem vedel, da je bil od sile natančen glede tega, kaj se spodobi in kaj ne.

Tudi Vance se je nekoliko začudil kljub svoji brezbriznosti, ki jo je običajno kazal.

»Scarlett je zelo bister mož,« je dejal. »Človek, ki je na mestu. In da bi ob tem neprikladnem času prišel brez pravega vzroka? Kaj naj bi ga bilo tako vznemirilo? Upam, da se vendar ni kaj zgodilo njegovemu mojemu... Bliss je nenavaden človek, Van... eden največjih egiptologov na svetu.«

Spominjam se, da se je Vance preteklo zimo v Egiptu zelo zanimal za delo dr. Blissa. Ta se je na vso moč prizadeval, da bi našel grob faraona Intefa V., ki je vladal v Gornjem Egiptu v Tebah v dobi, ko so gospodovali Hiksi. Vance je spremljal dr. Blissa pri nekem raziskovanju v Dolini kraljevih grobov.

Vance se je bavil tudi z vprašanjem, kako si časovno sledita starodavna in novejša egiptovska kraljestva, in sicer ne z zgodovinskega stališča, pač pa s stališča razvoja egiptanske umetnosti. In vprav v te stvari je bil zatopljen tisto juljsko dopoldne, ko sva čakala, kdaj bo Currie privedel v sobo gosta. Ob naznanilu, da je prišel na obisk Scarlett, sem se spomnil na tiste davne tedne utrudljivega dela, ko sem tipkal in urejal Vancejeve zapiske. Morda sem že tedaj slutil, da bo nepričakovani Scarlettov obisk na nek način v zvezi z lepoznavno-arheološkimi Vancejevimi raziskovanji.

Prav gotovo pa si ne bi mogel niti misliti, oziroma ne bi mogel imeti niti najmanjše slutnje o tem, kar se je potem zgodilo. Dogodek je bil preveč strahoten in preveč edinstven, da bi si ga mogel predstavljati. Naredil je konec vsem običajnim vsakodnevnim opravkom in nas nenadno zavl v dušeče ozračje neverjetnih in strašnih stvari, stvari, o katerih se je zdelo, da jih je priključila peklenska čarovnica s svojo neobrbljivo čarodajno palico.

Čim je Currie odprla vrata, da spusti gosta k Vanceju, je Scarlett kar padel v sobo. Morda je konjak tako učinkoval, da je gost dobil takšno spodbudo, ali pa Currie ni bil znal pravilno oceniti Scarlettovega živnega stanja.

»Kyle je umorjen!« je vzkliknil Scarlett, se naslonil ob mizo in ves onemogel pogledal Vanceja.

»Da, res je! Ah, kako žalosten je ta dogodek! Vance je potegnil iz žepa skatlico s cigaretami. »Na, vzemi eno tehle mojih!« Régiec in sedi v tale naslonjač. Res udobno se sedi v njem. In tudi zelo starodaven je. Našel sem ga v Londonu... Strašno je, če človek pomisli na umor, ne? Pa, kaj hočeš? Človeški rod je tako vražje žejen krivil!...«

Njegova brezbriznost je kar pomirjevalno učinkovala na Scarletta, ki se je medtem že zleknil v naslonjač in si začel prižigati s tresočo roko smotko.

Vance je nekaj časa molčal, nato pa gosta nenadno vprašal:

»Toda, povej mi vendar, kako pa veš, da je bil Kyle umorjen?«

Scarlett je ob teh besedah kar poskočil.

»Sam sem ga videl, kako leži na tleh z razbito glavo. Strašen prizor. Pač ni nobenega dvoma, da je bil umorjen.« — (Nisem mogel prezreti, da se je takoj potegnil nekam v obrambo.)

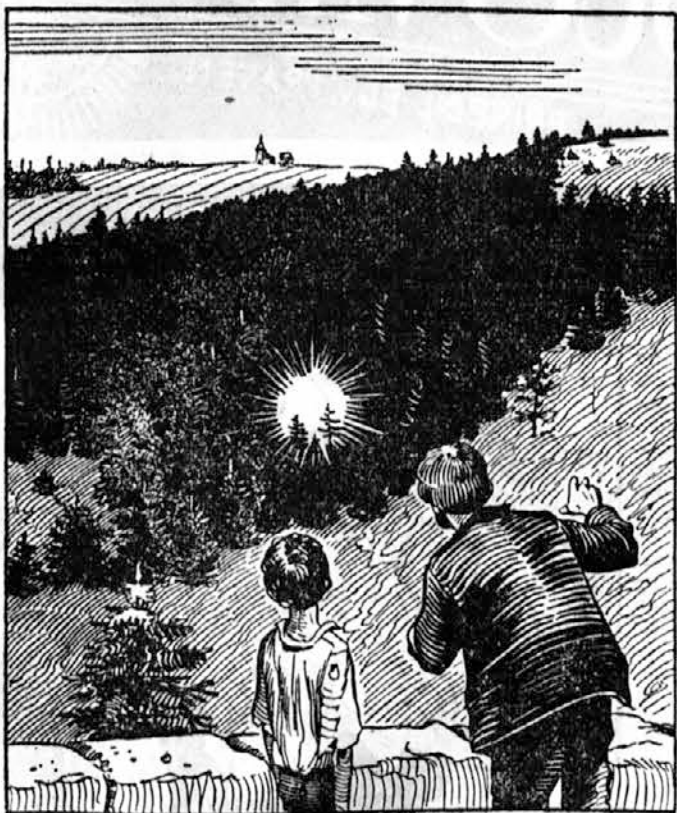
Vance se je preedel ter sklenil svoje dolge roke v nekakšno piramido.

»S čim naj bi bila razbita? In potem, kako si vendar našel truplo? Pojdi malo vase, Scarlett, in se potruži trezno premisliti vso stvar.«

Scarlett je nagrbnil čelo ter nekajkrat globoko potegnil cigareto. Bil je človek kakšnih štiridesetih let, visok in gibčen. Njegovo čelo je bilo nalahko vzbočeno, brada pa okrogla in izrazita. Oči je imel kakor kakšen profesor, a po njegovi zunanosti sodeč ni bil to človek, ki bi se bil zabil v knjižnico in neprenehoma samo bral in študiral. Zakaj po telesu je bil korenjak, povsod sama mišica. Obraz mu je bil močno zagorel, naravnost bronast, kakršnega dobi človek, ki leta in leta živi pod vročim soncem in na vetru. V njegovih srepah očeh je bilo nekaj fantastičnega in k temu izrazu njegovih oči je v neki meri pripomogla tudi skoro popolna pleša. Vendar pa je ta človek name naredil vtis, da je doberga srca in pravičen.

DRVARKA MARIJA

TOMAŽIČ JOŽE BERANEK JOŽE

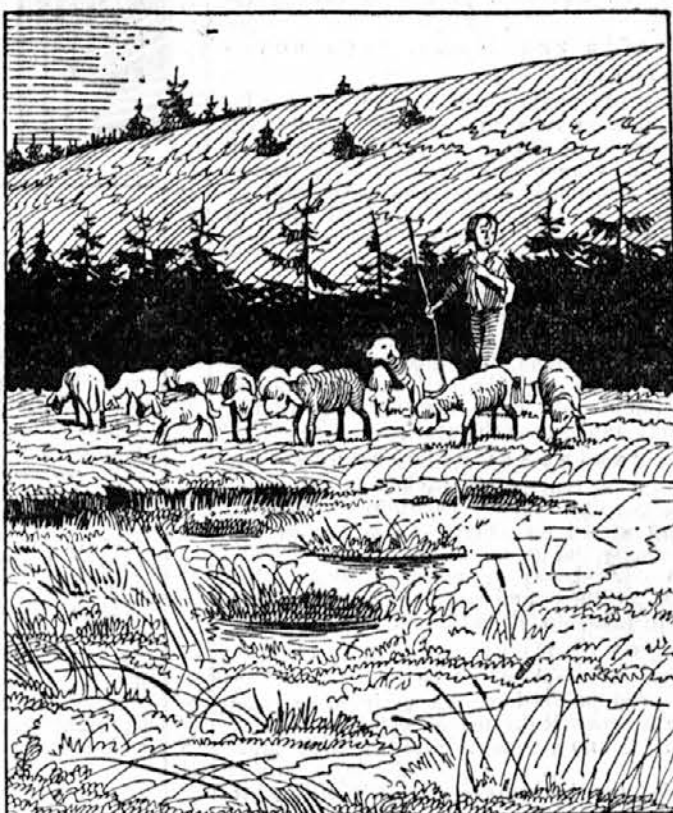

93.

Grajski hlapci so začudeni strmeli za belim konjičkom, ki ga nihče ni bil odvezal in vendar je sam od sebe zdriral za odhajajočo Drvarko Marijo, jo pod gradom dohitel in se pri njej ustavil:

»Drvarka Marija, sedi name, da te ponese na zeleno planino!«

Grajski oskrbnik in njih novi pastirček sta zrla za njo, ki se je, oblita s čudovito lučjo, pomikala kot zvezda večernica skozi črni pohorski gozd. Na svojem belem konjičku je Drvarka Marija jahala proti božjemu domu sredi zelene drvarije, zdaj, ko je svojega sinčka spravila v grajsko službo.

94.

Prve dni svoje nove službe je grajski pastirček pasel le ovce, da se on privadi njih ter ovce njega; pozneje bo odgnal z njimi še govedo.

Ovčji trop je gonil na travnik pod hočkim gradom, tja, kamor mu je oskrbnik bil ukazal. Tega pašnika so se doslej še vsi hočki pastirji izogibali, ker na njem pasoča se živad ni imela miru in je stalno uhajala v škodo, kot bi jo tja gonil sam vražji pastir. Tudi so pravili ljudje, da se na tej zlodjevi zemlji ponoči prižigajo močvirne luči in gore skrivnostne plamenice; sam zlodej da jih je prižigal in netil.

Planinsko cvetje v botaničnem vrtu

Pravo pomlad v vsej krasoti doživi in občuti človek le v planinah. Kaj so zvončki, vijolice in trobentice pred kamenokreči, ki plezajo po rušljivih in preperelih skalah in z belimi cvetovi izvajajo planince v strme peči?

Pomlad v planinah!

Ze samo sonce, dišeči topli jug in pošumevanje čebel budi v srcih ljubiteljev gora močno hrepenenje po svobodni naravi. In ko se v dopoldanskem urah prične vse jasneje risati na obzorju grebni, stene in sedla naših planin.

Nekoliko uthe lahko najdemo vsi planinci v našem botaničnem vrtu. Res si ni potrebno nadevati težkih gorskih čevljev, tudi nahrbtnik se lahko ostane na prašnem podstrešju. V navadni obliki homo lahko doživeli droben delček pomladi, kot jo nam leto za letom pripravlja narava na naših gorah.

Ob hišici, ki stoji v botaničnem vrtu so razvrščeni številni planinski griči. Največji med njimi je zasajen le z našo planinsko floro. Zato homo pustili druge skalnake na miru in se povzpeli le na naš grič. S položne in strme steeze, ki te vodi preko gruča in skal, mimo umetnih sten in prepado, planinskih pašnikov in senčnih razpok si lahko v miru ogledaš vso pomladno cvetočo planinsko floro.

Ob vnožju griča cveto narcise z Golice. Beli, rumeno venčasti cvetovi z nežnim pomladnim vonjem se priklanjajo svojim daljnim sorodnikom, grozdastim kodljam (muscari). Srebrnasto listasti cvetovi planinskega (homogyne) s tankimi svetlimi laski se ne morejo dovolj naučiti svederu (gentiana tergestina), ki s temno modrimi, kot poletno večerno nebo lepimi cvetovi ponosno gledajo na toli zaničevane trobarvne mačke, ki v svoji ponižnosti rde v lička kot sramežljivo dekletce. Med njimi stresa svoje cvetne glavice šaši, da se rumeni življenjski prah neprestano vsiplje na zemljo.

Za skalo je pregrnjena blazinica kamenokreča. Drobne rožice se tesno stiskajo druga k drugi, da nagajivi sonček ne more izsušiti borne zemljice pod njimi. Skoraj vsaka druga nosi na majhni betvi drobne zvezdaste cvetove. Prav tako lepe so

kokošnice (draba), ki drobne, ko zlato rumene cvetove stezajo proti soncu, da jim zlati žet itak dovolj rumena ličeca.

Tudi kraljice vijolic, lepo Zoysovo vijolico najdemo v bujnem cvetju med planinsko floro. Kdo še ni videl v planinah drzne, na nevarnem grušču rastoče hučizije (hutschinsia alpina), ki sedaj tako lepo cveto v botaničnem vrtu.

Med skalnimi razpokami se je vgnezdil avrikel, ki pa kar ne more priti kati svojega časa. Med belo napudranimi listi še poganja ko v moko potisnjen cvetni popek. Tudi planinski srohot (clenatis alpina) pripravlja dva cvetova, ki se bosta kaj kmalu odprla. Planinski repnjak (arabis alpina) diši tako po medu, da drobne čebulice ne vedo več, na kateri cvet bi se sedle.

Med raznimi anemonami pošumeva in rdi resje. Prilickavi, na snežnih dričah rastoči brin (juniperus nana) sanja samo o pomladi. Majhna, komaj opazna vrhica (salix retusa) z drobnimi, kot leča velikimi lastki previdno tipa za novo grudičo zemlje.

Nad vsemi temi in podobnimi rožicami naših skalnih gora bdi ogromna lipa, ki se prav sedaj preoblači v pomladansko obleko. Roji čebel pošumevajo od cveta do cveta in nabirajo sladki planinski med.

Še toliko drobnih cvetk cveto na vseh teh skalnakih z rumenimi, modrimi, vijoličastimi, belimi in rdečimi cvetovi, da se barve kar prelivajo in je videti ves grič ko polna slikarjeva paleta. Same so nekoč, morda pred tremi leti še rastle po vrtoglavih počinah Kamniških planin, ali pa so se spogledovale v bistra Triglavsko jezera, dokler jih ni skrbna roka botaničnega vrtnarja določila, da morajo zapustiti kraljestvo Zlatoroga in se preseliti v pregušanost — v botanični vrt.

Glasbena akademija. Četrty javni nastop gojencev bo v veliki filharmonični dvorani 21. t. m. ob 18. Nastopili bodo gojenci violinskega, klavirskega in pevskega oddelka.

Prodaja programov v knjigarni Glasbene Matice (po 3.— in 1.— liro).

Šnort

S. K. Mars. Odborova seja bo v sredo, 21. t. m., ob 7 v gostilni Predovič, Mesarska cesta 4. Prosim vsi in točno. — Tajnik.

SK Mladika vabi vse svoje aktivne nogometne igralce na redni sestanek, ki bo v četrtek, 22. t. m., ob pol 8 zvečer v prostorih Mladinskega doma na Kodeljevem.

Po nedeljski tekmi med Tobačno tovarno in Hermesom si strelci golov v domačem prvenstvu slede po temle redu: Ačko (Ljubljana) 3, Slamič, Piskar Ivo, Zajpe po 1 (vsi Mars) in Marn (Tobačna tovarna).

Hermežani se pritožujejo nad vratarjem Oblakom, češ da je preveč dobro branil. Pravijo tudi, da bi zmagali, če ne bi Tobačna tovarna postavila na igrišče skoraj enakovredne igralce. Tako pa... obe piki sta splavali po vodi. Bo pa drugič boljše.

Hermesov branilec Gustl je v nedeljo preizkušal nasprotnikove noge, kako so kaj trde, pa je ugotovil, da so tudi njihove iz mesa in trdih kosti. Bilo pa je boljše in boljše, če v bodoče ne bi poskušal s takimi eksperimenti.

Po nekaj letih, odkar je Malič v nogometnem pokolu, je pretekle nedeljo spet nastopil in je kar zadovoljivo opravil svoje delo. Na prejetem голу ne nosi nobene krivde. Tudi on je mnenja, da bi njegovi lahko zmagali, samo če bi znali postaviti nogo na pravo mesto, ne na nasprotno igralce.

Gledalci nedeljske tekme so opazili hvalevredno poboljšanje pri obnašanju Tobačne tovarne. Nekateri zlobni jeziki pravijo, da gre njihovo športno obnašanje na rovaš tega, ker nista igrala brata Nagodeta. Vprašujemo se, če morda le nimajo prav.

Po prvem kolu hrvatskega državnega nogometnega tekmovanja, ki je nadaljevanje jesenskega prvenstva, vodi Gradjanski s 14 točkami pred Konkordijo, ki jih ima 13. Haškom z 11 in ostalimi. Konkordija je izgubila prvo mesto, ki ga je dozdaj imela, zaradi v nedeljo izgubljene tekme s Ferrarijo.

So bili v nedeljo nekateri redki »bolni« Hermežani, ki bi jim sicer pripisovali, da so

Poziv Poštne hranilnice

Glede na poziv lastnikom čekovnih računov, ki je bil objavljen v Službenem listu za Ljubljansko pokrajino št. 14 z dne 17. februarja 1943, da pismeno prijavijo svoje terjatve, objavlja sekretar Poštne hranilnice v Ljubljani, da morajo te terjatve pismeno prijaviti vsi lastniki kakšnega čekovnega računa pri bivši Poštni hranilnici v Beogradu, Zagrebu in Ljubljani ali pri kateri drugi bivši podružnici, ki imajo svoj domicil ali sedež v Ljubljanski pokrajini ali v ostali kraljevini Italiji.

Obveznost prijave se nanaša samo na imovino, ki je nastala na čekovnih računih pred 15. aprilom 1941.

Prijavo je poslati čimprej Poštni hranilnici v Ljubljani po obliki, v kateri biva lastniki čekovnih računov (ali imajo sedež), ki mora na sami prijavi potrditi navedbo predlagateljevega domicila (sedeža). Rok za prijavo se podaljšuje za en mesec in zapade nepreklicno 17. maja 1943.

Ljubljana

Koledar

Torek, 20. malega travna: Neža Montepulčanska, devica; Božidar, spoznavalec.

Sreda, 21. malega travna: Anzelum, škof in cerkveni učenik; Simeon, škof in mučenec; Apolon, mučenec.

Obvestila

Molitve, ki naj se molijo po pridigah in po krščanski nauku za uspeh posvetitve, smo ponatisnili. Dobe se v pisarni K. A. Pred škofijo 1-1.

Zupnim uradom smo odposlali Šmarnice za l. 1943. Ker je letošnje leto še posebno posvečeno Mariji, smo tudi Šmarnice nekoliko več natisnili. Gg. duhovnike prosimo, da jih razširijo med vse vernike, zlasti pa med tiste, ki zaradi bolezni ali oddaljenosti ne morejo v cerkev k šmarnicam.

Slike Sreca Marijinega so gotove. Tiskane na papirju so po 6 lir na lepenci pa po 7,50 lir. Dobe se v trgovini Štiligoy v Frančiškanski ulici.

V vrsti Salezijanskih knjižic je izšla knjižica »Marijino Sreče«, ki jo je spisal Janez Filipič. Naj bi se ta lepa knjižica razširila čimbolj med vernike.

V isti založbi je izšlo pastirsko pismo našega nadpastirja.

Bergantov Križev pot, ki visi v samostanski cerkvi v Stični in ki je bil prav za prav povod, da je napisala pesnica Vida Taufer svoj tekst, katerega je uglasbil skladatelj Tome, bomo videli projiciran na koncertu Glasbene Matice in simfoničnega orkestra na veliki četrtki, dne 22. t. m., ob 7 zvečer v veliki union-ski dvorani. Slike se bodo vrstile v zelo kratkih pavzah med posameznimi postajami Križevega pota. Za uvod in sklep pa bo projicirana slika Zalostne gore pri Mokronogu, kjer vidimo, kako stoji ob poti proti vrhu posamezne postaje in Kalvarija. Tomčev Križev pot bo ob tej priliki prvič javno izvajal pod vodstvom ravnatelja Mirka Poliča. Izvedba pa je v rokah altistke Franje Golobove, basista Julija Beteta, pevskega zbora Glasbene Matice in simfoničnega orkestra. Pri harmoniju je Ciril Cvetko. Opozarjamo na točen začetek ob 7. Vstopnice se dobe v knjigarni Glasbene Matice in prav tam tudi podrobni spored s tekstom.

Ljubljansko gledališče

Drama:

Torek, 20. aprila, ob 18.30: »V času obiskanja«.

Red B.

Sreda, 21. aprila, ob 18.30: »V času obiskanja«.

Red B.

Četrtek, 22. aprila, ob 18.30: »V času obiskanja«.

Izven. Cene od 20 lir navzdol.

Petek, 23. aprila, ob 15: »V času obiskanja«.

Izven. Cene od 20 lir navzdol.

Sobota, 24. aprila: Zaprt.

Opera:

Torek, 20. aprila, ob 18: Zemlja smehljaja. —

Opereta. — Izven. Cene od 28 lir navzdol.

Sreda, 21. aprila, ob 18: »Madame Butterfly«.

Red Sreda.

Od vstevši četrta do vstevši sobote ostane

Opera zaprta.

bolj športniki, kot so se pa pokazali, in ki so

trdili, da bi moral sodnik piskati proti Tobačni

tovarni kar 6 enajstmetrov. No, če bi jih res

piskal, bi pa utegnili še zmagati. Slišali smo, da

bi jih vsaj pol spravili v mrežo, kar bi zadošča-

lo za obe točki, saj so med tednom streljali sa-

mo z bele pike.

širite najboljši slovenski

popoldnevnik »Slov. dom«

Edgar Wallace:

Žabar s krinko

»Na tebe,« je rekel Dick. »Le na tebe! In sicer, ali me ljubiš in ali hočeš postati moja žena?«

John Bennett je tega dne dolgo čakal, kdaj bo prišlo kosilo na mizo. Stopil je na vrt, da pogleda, kje je njegova hči. Naletel pa je na Dicka in ta mu je v kratkih besedah vse razložil. Dick je videl bolelost na licu starega moža ter mu je rekel, ko mu je položil roko na njegova široka pleča:

»Ela se je z menoj zaročila ter se mi ne bo nikoli odrekla, kar koli bi tudi zvedela o vaši preteklosti!«

»Toda vi — ali ne boste razdrl zaročilo, če boste zvedeli o meni resnico?« ga je vprašal v dvomu.

»Jaz sem o vsem dobro poučen,« je dejal Dick ekromno.

Eli Bennettovi je bilo tega dne tako, ko bi bila v sedmih nebesih. Neka čudovita gotovost se je polastila, gotovost, ki ji je razpršila vse dvome.

Njen oče je odšel v Dorking. Ko se je vrnil, je bil spet ves žalosten in otožen.

»Spet bom moral oditi v mesto, draga,« ji je rekel. »Dva dni je že čakalo pismo name. Toliko brig in skrbi sem imel s temi svojimi posnetki, da bi skoraj čisto pozabil na še ostale svoje dolžnosti.«

Oče je poiskal Elo na vrtu, da bi se s poljubom poslovil od nje. Ko se je vrnila v hišo, je videla, da je v vsej naglici odšel. Ugotovila je tudi, da celo svojega filmskega aparata ni vzel seboj.

Ela se ni bala ostati sama v hiši, ker se je tega že navadila. Tudi takrat, ko je Ray še stanoval v Horshamu, ga večkrat ni bilo zvečer domov ter je tudi ostajala pozno v noč sama.

Pripravila si je čaj ter začela pisati Dicku dolgo, prišerno pismo. Nekaj sto metrov od domače hiše je bil poštni nabiralnik. Ela se je odločila, da bo takoj oddala pismo. Bil je lep večer; prebivalci Horshama so se stali pred hišami ter so se pogovarjali, ko je šla mimo njih. Vrgla je pismo v nabiralnik, se vrnila domov, zaklenila in zapahnila hišna vrata ter se usedla k svojemu šivanju, da bi zašila kar je bilo potrebno.

Med šivanjem je mislila na Raya. Edina razsvetljava v sobi je bila petrolejka, ki je imela lep senčnik. Stala je na mizici pred njo ter ji dajala dovolj svetlobe pri njenem ročnem delu. Petrolejka je metala luč na mizico, ostali del sobe pa je bil v temi.

Ela je pravkar zakrpala očetove nogavice, zataknila iglo v blazinico za

šivanje, ko se je ozrla v vrata, ki so vodila v kuhinjo.

Dobro se je spominjala, da jih je zaprla za seboj ko je vstopila v sobo. Toda sedaj so se vrata začela odpirati, centimeter za centimetrom.

Trenutek je Ela strmela vsa prestrašena, potem pa je urno skočila pokonci.

»Kdo je?« je zavpila.

V tem trenutku se je pojavila med podboji postava, katero zunanost je bila tako strašna, da je človeku zaprlo glas v grlu. Postava je bila ogromna. Neznavec je imel tesen črn plašč, ki ga je delal le še ogromnejega in strašnejšega. Obraz in glava sta bili skriti za odurno masko, ki je bila narejena iz gumija in sljude. Luč petrolejke se je odražala v naočnikih maske in to jo je delalo še bolj strašno.

»Ne kriči in ne gani sel,« je rekel mož s krinko. Njegov glas je zvenel votlo in oddaljeno.

»Ničesar slabega ti ne bom storil!« »Kdo ste vi?« je zajekljala Ela.

»Jaz sem žabar,« je dejal neznavec. Ela je obstala brezmočna in nesposobna, da bi naredila tudi najmanjšo kretnjo.

»Možakar je začel znova govoriti: »Koliko moč te ljubi, Ela Bennettova?« jo je vprašal. »Gordon in Johnson in žabar. Ta slednji te ljubi najbolj goreče, bolj ko ostala dva skupaj.«

Za kratek čas je premolknil, ko da bi pričakoval njenega odgovora. Toda

ona ni bila sposobna izpregovoriti niti besedice.

»Možje delajo za ženo, ki jo ljubijo, tudi morijo za njo, in za vsem, kar koli delajo, pa naj bo to pošteno ali nepošteno, tiči vedno le ženska,« je dejal žabar. »In ta žena, za katero živim jaz, si ti, Ela!«

»Toda kdo ste vi?« ga je boječe vprašala.

»Jaz sem žabar,« je ponovil. — »In ti boš izvedela moje ime, ko ga boš sprejela za svojega. Jaz tečem imeti za svojo!«

Dvignil je roko in strašna groza ji je napolnila srce. »In ti boš prišla prostovoljno k meni, ne bom te silil!«

»Vi ste blazni!« je zaklicala. »Jaz vas ne poznam. Kako morem, — ah, saj to je strašno, — — — prosim odite!«

»Takoj bom odšel,« je rekel žabar. »Ali me hočeš poročiti, Ela?«

Ela je odkimala.

»Ali hočeš postati moja žena?« jo je vprašal znova.

»Ne! Pomirila se je spet in obvladovala ter mu je zabrusila resnico v lice.

»Jaz ti bom poklonil vse, kar si — — —«

»In če bi mi hoteli pokloniti vse zlato, ki je na zemlji, vas nikoli ne bi poročil!« mu je rekla odločno.

»Jaz ti bom poklonil še nekaj mnogo dražjega: poklonil ti bom človeško življenje,« njegov glas je zazvenel

bolj milo, skoraj neslišno. »Da, poklonil bi ti človeško življenje.«

Mislila je, da govori o Dicku.

»Poklonil ti bom življenje lastnega brata.«

Za trenutek se ji je zavrtelo v glavi in njena roka je iskala opore, na katero bi se naslonila.

»Kaj pa vendar govorite?« ga je vprašala.

»Da. Poklonil ti bom bratovo življenje, ki je sedaj v jetnišnici v Gloucestru, kjer čaka na smrt. Obsodili so ga namreč na smrt,« je rekel mirno žabar.

Z največjim naporom se je držala na nogah ter se oprijela stolovega naslonjala.

»Moj brat?« ga je vprašala jecljivo.

»Danes je ponedeljek,« je rekel žabar. »In v sredo bo usmrčen! Daj mi besedo, da prideš k meni, ko te pokličem in rešil ga bom.«

»Kaj pa je zagrešil?«

»Usmrtil je Lewa Brady-ja.«

»Brady-ja?« je zamomljala. Žabar je prikimal.

»To ni res!« je zakričala. »Vi mi to govorite le zaradi tega, da me prestrašite!«

»Ali boš moja žena?« jo je vprašal ponovno.

»Ne! Nikoli!« je kričala. »Prej bi umrla! Vi ste lagali!«

Prve podrobnosti o nemških »Tigrih«

Pred nedavnim je menda vse evropsko časopisje prineslo presenetljivo novico, da so Nemci na afriškem bojišču začeli uporabljati svoj najnovejši tank, ki so mu bili dali ime »Tiger«. Prva poročila o tem novem nemškem orožju so se omejevala zgolj na ugotovitev, da so »Tigrici« doslej najpopolnejši tanki in da mu jih na nasprotnikovi strani ni nikjer para. Vse njihove prednosti da so se odlično izkazale pri prvih nastopih na tuniškem bojišču, kjer so »Tigrici« pripravili nasprotniku bridka presenečenja. V podrobnosti, kako je ta novi nemški tank zgrajen, pa se prva poročila niso spuščala, kar je tudi razumljivo vsaj v toliko, v kolikor gre za vojaške tajne. Prvo podrobnejše poročilo v zgrajenosti »Tigrovc« ter o nameni, za katere se predvsem uporablja to najnovejše nemško orožje, pa zdaj prinaša belgajska »Donau Zeitung« in iz njega povzemamo naslednje:

Glasilo vrhovnega poveljstva nemške oborožene sile »Die Wehrmacht« je zdaj prvič objavilo nekaj podrobnosti o novih nemških »Tigrih«, o katerih pravi, da so pravi strah za sovražnika in da jih Angleži, Amerikanci in Rusi doslej še nimajo enakih. »Tigerc« je znatno-tehnični

sad bogatih izkušenj.

ki so jih Nemci pridobili v tankovskih bitkah na vzhodnem bojišču, v bojih tankov proti tankom in pri tekmi, kdo bo imel najboljše oborožena oklepna vozila. Na podlagi tehkušenj so Nemci prišli do spoznanja, da na bojišču ne velja uporabljati majhnih tankov.

zakaj ti so preveč občutljivi in jih sovražnik kaj hitro lahko vrže iz boja. Znano je, da so težki sovjetski tanki vrste »KW 1«, »KW 2« in »T 34«, kadar so nastopali v velikem številu, povzročili nemški obrambi gotove težave in spričo tega ni bilo nič čudnega, če je nemška vojska sklenila uvesti posebno vrsto tanka, ki bi se uspešneje lahko boril s sovražnikovimi bojnimi vozili, kakor pa so se borili dosedanj nemški tanki.

Težava pa je bila v tem, da je bilo za izgotovitev nove vrste tankov že v mirni dobi treba

najmanj tri leta časa.

Vendar pa se je nemški oboroževalni industriji in njenim inženirjem pod vodstvom Ura-da za vojaško orožje le posrečilo v presenetljivi-

vo kratkem času izgotoviti tank, kakršen je »Tiger«.

Novi nemški tank je nad sedem metrov dolg in nad tri metre širok. Kljub temu da je tako velik, pa je njegova zunanja oblika nad vse primerna. Oborožen je z dolgocevnim topom, ki je

največja značilnost tega novega orožja.

Stolp se da naglo vrteti na vse strani. »Tigerc« je sposoben za vojne nastope, pri katerih je treba prevoziti sto in še več kilometrov. S seboj lahko vzame dosti več streliva kakor kateri koli dosedanj tank. Isto velja tudi za bencin, ki ga lahko vzame s seboj tri sode, to je 600 litrov, ne da bi se pri tem pojavljale kakšne težave s prostorom v tanku.

»Tigric« so znotraj zelo prostorni, ker pa so tudi zelo težki, pri vožnji ne tresejo preveč in posadka lahko zelo točno strelja. Posadka je v »Tigru« izredno varna, kar dokazuje predvsem dejstvo, da so te posadke pri vseh dosedanjih nastopih imele zelo malo mrtvih in ranjenih. Novi veliki tank uporabljajo predvsem

ne za kakšne samostojne nastope, pač pa v spremstvu drugih tankov in grenadirskih oddelkov, ki »Tigre« varujejo z boka.

Na eni strani so »Tigric« silno močno napadalno orožje, na drugi strani pa mu sovražnikovo orožje skoraj ne more do živga. Pri dosedanjih bojih s temi najnovejšimi nemškimi tanki se je izkazalo, da njihovih močnih

oklepov ne more prebiti niti granata kalibra 10,5 cm.

Tudi pred poškodbami na verigah, na tako imenovanih »gosenicah« ter na ostalih spodnjih delih, so ti novi nemški tanki v neki meri varni.

Glasilo nemške vojske »Die Wehrmacht« slednjič tudi ugotavlja, da je nemška vojska s »Tigrici« dobila orožje, ki mu doslej še noben sovražnikov tank ni kos. Naglo šolajo zdaj ljudi, ki bodo v bodoče tvorili posadke na teh novih tankih, zakaj

zanje je treba posebne izšolanoosti.

Tako prihaja na bojišče čedalje več »Tigrovc«, s katerimi vedno bolj krepe vojaške oddelke. Ta vedno nova krepitev je prišla do izraza že v dosedanjih obrambnih bojih, v bodoče pa se bo še bolj izpopolnila.

V znamenju OF...

Dve eliki o osvobodilnem uničenju na Korinju, vasi, ki jo vse naše ljudstvo pozna po Jakličevi mohorjanski povesti: »Nevesta s Korinjac«. Poleg večine hiš, od katerih vidimo eno na zgornji sliki, so komunistični osvobodilci posebno skrbno razdeljali korinjsko ljudsko šolo, prosvetno ognjišče te borne slovenske vasi. Ta kulturni zločin nad našo omiko se je zgodil tedaj, ko je bil partizanski minister za prosveto Edvard Kocbek, še vedno malikovan prvak nekega ljubljanskega »kulturnega« omizja, in ko so ogromne množice papirja s partizansko kulturo šle v svet iz knjigovoznice Silvestra Škerlj, nič manj malikovanega gl-bala nekega drugega »kulturnega« kroga.

Na ukaz novega distriktnega pravdnika ga je sheriff snel s stolpa. Začasno je ležal, ogrnjen s platnom, s katerim je bil pokrit voz, v skladišču. Toda komaj so uradniki izginili v sodišče, ga je nekdo izmed prijateljev mrtvega voznika zopet izvelkel ob zvoncu zvonca in škripanju ročnih zavor s perona. Obstal sem ter jih stražil. Vzeli so vrh z nekega sedla ter ga zopet potegnili kvišku. Ko sem se obrnil, je že zdavnaj bil prispel vlak iz St. Louisa s svojimi kratkimi vagoni, pokritimi s prahom iz Great Plains.

Še do sedaj sem upal, da bi stric prišel vsaj v zadnjem trenutku; toda ni ga bilo. Belil sem si glavo, kako bom spoznal to žensko in kaj ji naj rečem. Na ranchu se je stric bavil samo s svojim poslom; delal in jezdil je ravno tako trdo kot njegov hlapec. Toda v Kansas Cityju, kamor je šel po navadi prodajat svojo živino, so pravili, da se je rad zabaval. Ko ga je nekdo povabil v visoko družbo nek splošno znan javni delavec, katerega pa ni maral, je prišel z velikim pompom in pod roko s splošno znano, kričeče napravljeno barsko žensko.

Gledal sem okoli, kje bom zagledal takšno nališpano, predrzno žensko iz St. Louisa, kakršne sem bil čisto videl sprehajati se po lesenih pločnikih v Salt-Forku. Bile so oblečene v svilena oblačila kričečih barv in s prav takimi sončniki. Kadar so šle preko prašne ceste, so kazale nogavice z rdečimi in belimi prgami.

Videl sem samo damo, ki je stala ob vagonovih stopnicah. Poleg nje je spoštljivo stal bradat zavirač in držal dve torbi. Njen obraz je bil skrit za gostim rjavim pajčolanom. Bilo je nekaj nepozabnega, kako je stala tu. Bila je nežne postave,

HENRIK SIENKIEWICZ

ROMAN V SLIKAH

341.

Neron je imel pri sebi na vozu Tigelina in Hilonu, ob čigar strahu se je hotel naslajati. Kočijašil je sam. Vozil je počasi, se ustavljal pri gorečih telesih, si ogledoval natančneje zdaj katero devico, ki se ji je telo krivilo in cvrčelo v plamenih, ali otroka, ki so mu bile bolečine spale obraz. Stal je na visokem, zlatem vozu, obdan od valove množice, ki se mu je klanjala. Na glavi je imel zlat venec kakor kak zmagovalec v cirkusu in je bil videti skoraj velikan.

342.

Ko se je pripeljal do velikega vodometa na križišču dveh drevoredov, je stopil z voza ter se pomešal med ljudmi, ki so ga pozdravili s ploskanjem. Bakantke, vile, satiri, dvorjani, svečeniki in vojaki so ga takoj obkrožili s svojim norim zborom, on pa je s Tigelinom in Hilonom šel okoli vodometa, ob katerem je stalo nekaj desetih živih plamenic. Pred vsako se je ustavil, pripomnil to ali ono, ali pa se norčeval iz obupnega Hilonu.

Obleka in čokolada iz — lesa!

Na nekem zborovanju zastopnikov lesne industrije, ki je bilo pred nedavnim v Pragi, je eden navzočih pokazal zborovalcem obleko za doma, narejeno povsem iz lesnih vlaken. Obleka je bila čisto podobna volneni. Neki drugi udeleženec omenjenega zborovanja pa je svojim tovarškim ponudil še nekaj bolj presenetljivega, namreč čokolado iz lesa! Po nekaterih čeških kmetijah so zadnje čase začeli delati poskuse z živinsko krmo, pripravljeno iz lesa. Te poskuse so delali z govejo živino in prašiči in pravijo, da je od 22.000 različnih vrst lesa, kolikor jih doslej poznajo, nekaj izredno rednih.

Ljubavna pisma — tudi racionirana

Beograd. (CE). Zaradi varčevanja so izdali pred nedavnim odredbo, po kateri se v vsej Srbiji omeji poraba papirja. Odredba se na-

naša tudi na porabo pisemskega papirja, ker tudi to nujno zahteva sedanji vojni čas. Odrejeno je bilo, da nobeno pismo, naj bo trgovsko ali zasebno, ne sme obsegati več ko štiri strani. Isto velja tudi za zasebna pisma, pisana na stroj. Omejitev pa se ne nanaša na trgovska tipkana pisma. Pisem, ki ne bi odgovarjala tem določbam, ne bodo sprejemali. To hodi nauk — piše dopisnik CE iz Beograda — zaljubljenec, naj bodo v svojih ljubavnih pismih kratki in naj nikar preveč ne pesnikujejo.

Dnevi pasijonskih predstav »V času obiskajac bode:

- 20. aprila, torek ob 18.30: Red »Torek«.
- 21. aprila, sredo ob 18.30: Red »Bc«.
- 22. aprila, vel. četrtek ob 18.30: Izven.
- 23. aprila, vel. petek ob 15: Izven.
- 24. aprila, vel. sobota: zaprto.
- 25. aprila, vel. nedelja ob 15: Izven.
- 26. aprila, velikon. ponedeljek ob 18.30: Izven

CONRAD RICHTER:

PLANJAVA

Dolgo v noč sem ležal buden v »poročni sobi«. To je bila hotelska ogelna soba, ki je bila vedno pripravljena za strica, kadar je prišel v mesto. Čutil sem mržnjo do te ženske, zaradi katere sem moral iti v Missouri. Zdelo se mi je, da nisem bil videl v mestu nikoli toliko ljudi in da niso bili hlevi in dvorišča nikoli tako natrpana s konji in vozmi. Iz odprtih oken plesne dvorane je prihajalo oglušujoče škripanje gosli in razbijanje klavirjev, poltoni zvencev kozarcev iz gostilne, petje zlatih pesmi ter govorjenje in smeh mož in barskih žensk. Vse to je le za hip prenehavalo, kadar se je zaslišal nenadni strel iz samokresa.

Poleg vsega tega sem mogel čuti, kot srčne utripe tega obmejnega mesta, odmevajoče korake na lesenem pločniku in loputanje barskih vrat. Vedel sem, da niso prišli vsi ti možje po sto, dve sto milj daleč samo zaradi dogona živine. Privabil jih je proces in ta mladi distriktni pravdnik iz vzhoda, ki je izzival moč velikih živinorejcev in mojega strica. Ko sem se vsedel v tej ogromni postelji, sem videl skozi veliko okno odaljeno izseljeniško taborišče s šotori in s platnom pokritimi vozovi, ki je gomazelo kot vlažni, izdajalski potujoči pesek na Puerco.

Ko sem se zjutraj zbudil, sem na svojo veliko žalost izvedel, da sem bil prespal zopetno streljanje. Na poti h kolodvoru sem videl mrtveče vole še vedno ždeti ob njegovem vozu. Deset ali dvanaest jih je mirno ležalo v jarmu in prežvekovalo. Tujec

oblečena v obleko meni neznanega kroja, v rokavicah in pernatem klobuku. Nihče je ni pričakoval — in ko je stala tu tako osamljena, je bila izpostavljena pohlepni pogledom Indijancev, zavitih v volnene odeje, Mongolom sličnih Meksikancev in s pasovi za naboje opasnih, razcapanih belcev, s skoraj tako velikimi, nazobčanimi ostrogami kot kolesa od voza. Nad njihovimi glavami pa je mirno bingljaj obesenec.

Nek potepuh v usnjeni srajci, s katere je bil že zdavnaj izgubil vse gumbje, ji je nekaj dejal ter pokazal name. Videl sem jo, kako se je premikala proti meni. Ni spregovorila niti besede, dokler ni bila tako blizu, da sem zaduhal vonj po vijolicah, ki se je širil okoli nje in videl skozi pajčolan njenih oči. Tedaj je okrenila svoj obraz; in čeprav sem bil takrat samo deček, sem kljub temu začutil tisto nenadno razburjenje, ki ga je vedno vzbujala v meni prav do zadnjega snidenja.

»Tako, ti si Hal?« je dejala nežno ter me poljubila. Obstal sem kakor prikovan in z žarečim obrazom gledal proč. Delala se je, kot da tega ni opazila. Pričela je klepetati na malo razločen, toda šarmanten način. Pravila mi je najčudovitejše reči in ni zahtevala nanje skoraj nobenega odgovora. Ves čas je odmikala svoj lepi obraz od vodnega tanka in od gruče strmečih potepuhov. Obnašala se je, kot bi stala sama z menoj v sobi na strčevem ranchu.

Jecljaje sem ji povedal, da je njena brzojavka prispela šele prejšnji večer in je še nisem mogel izročiti stricu. S poživljeno zaupnostjo me je prišla za roko.

»Skupaj ga bova poiskala, Hal,« je rekla zaupno.

»Prišel bom v hotel. Če hočete, ga lahko tamkaj počakate,« sem ji dejal.

»Priljago bom poslala tja, toda sama ne grem,« je odvrnila. »Bila sem zaprta v vlaku cele dneve. Hočem se sprehajati, milje in milje, dokler ga ne bova našla.«